

Németh Zoltán

BALÁCA

I.

Egyetlen módszer maradt:
antik romokat ültetni a tájba.

Kemény, csíráképes sejteket,
amelyek gumóiból kisarjadnak
a római fal- és oszloptöredékek.

Fürdők és villák, az összes freskó,
egész gazdaság, házi istennel,
priapikus házi szentéllyel,
filozófus rabszolgatanárral.

II.

Ahogy visszamegyünk az időben,
egyre gyermekibbek a romok
és a kultúrák.

A rómaiak már csak óvodások.

A legkorábbi emberek
ezért néznek üres tekintettel
a föld alól.

Csecsemők.

Néznek, de nem a kutató
tekintetre,
figyelnek, de már nem
arra, aki rátalál arcukra.

III.

A legtökéletesebb régészek
a vakondok, giliszták, hangyák.

Az a testi kapcsolat,
amelyről ők tudnak,
mégiscsak érinti a romokat.

A létezés véletlenjein teszik,
amit kell.

IV.

Egyetlen módszer maradt:
antik romokat ültetni a tájba.

Újraépíteni a falakat,
kilépve a saját idő bőréből,
kiszolgáltatottan, mint a szitakötő.

Gumót rágva és önfeledten:
az idő és a hely betegeként
elkeveredve, amivel lehet.

